

[Socialministeren.]

skulle være skattefri. Jeg kan, som det også er oplyst over for udvalget, nævne, at det har været forhandlet med finansministeriet, og at der nu vil komme et ændringsforslag til ligningsloven. Men for at tydeliggøre forholdet vil jeg mellem anden og tredje behandling af dette lovforslag komme med et ændringsforslag, således at de ydelser i § 70, der er tale om at gøre skattefri, omtales i et særligt afsnit af paragraffen. Der er tale om en rent formel ændring, men som jeg alligevel synes det var værdifuldt at få med i loven.

Flere af ordførerne har været inde på spørgsmålet om betydningen af, at der bliver givet den rette vejledning, og heri er jeg helt enig. Må jeg netop i anledning af dette spørgsmål om vejledning have lov at sige, at det er meget væsentligt for de enker og enkemænd, som i dag ikke kan få børnebidraget udbetalt på grund enten af deres egen eller barnets indtægt, at være opmærksom på, at fra 1. april 1969 ydes disse børnebidrag uden hensyn til indtægt, og at de i modsætning til pensionisterne, der automatisk vil få det beregnet, selv skal rette henvendelse til socialkontoret, og hvis de gør det inden den 15. april, kan de få bidraget udbetalt fra 1. april dette år. Jeg håber, at denne form for vejledning her fra folketingets talerstol også må nå ud til offentligheden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 2-6, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 7, § 2, således ændret, og ændringsforslag nr. 1 angående titlen

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om udenrigsministerens redegørelse af 12. marts for Danmarks handelspolitik over for udviklingslandene.

(Redegørelsen (nr. VIII) findes i tidenden sp. 4578).

Niels Matthiasen: Må jeg begynde med at takke udenrigsministeren for den redegørelse, han har givet folketinget for Danmarks handelspolitik over for udviklingslandene. Det fremgår af redegørelsen, at udenrigsministeren nærer en positiv interesse for dette spørgsmål. Samtidig synes jeg, det også fremgår af redegørelsen, at udenrigsministeren føler en vis afmagt i forhold til hele den handelspolitiske u-landsproblematik, hvad der ikke er uforståeligt, når man betragter resultaterne af konferencen i New Delhi.

I redegørelsen fremhæves det gang på gang, at der snarest skal optages forhandlinger, at der er usikkerhed om, hvorvidt aftalerne bliver ratificeret, at UNCTAD II konferencen ikke gav store resultater. Konferencen var vel i virkeligheden kun en march på stedet, og alene ved anvendelse af al diplomatisk ordsnilde blev konferencen afsluttet med et rimeligt resultat.

Udenrigsministeren har naturligvis ret i, at Danmarks enkeltstående indsats ikke kan hjælpe meget. Det må også være begrænset, hvad en fælles nordisk indsats kan hjælpe handelspolitisk, hvis, som det omtales i rapporten fra konferencen, hverken USA, Storbritannien, Frankrig, Vesttyskland eller Japan, der er de virkelig store handelspartnere i forhold til u-landene, ikke vil tage noget som helst initiativ for at demonstrere deres politiske vilje til at opnå konkrete resultater. Men hvorfor ville Danmark og de andre nordiske lande ikke være med til på konferencen, som foreslået af udviklingslandene, at stemme for en undersøgelse af virkningerne på u-landenes eksportinteresser af begrænsende forretningsmetoder, som udøves af de private virksomheder i de vestlige lande? Det er dog muligt, at en sådan undersøgelse kunne åbenbare ganske interessante ting, som hverken regeringer eller internationale organisationer kender noget til.

Bedre bliver konferencens resultat naturligvis ikke af, at de østeuropæiske lande spillede en yderst tilbagetrukket rolle på konferencen, og at de i spørgsmålet om bistandsmålsætningen, altså at hvert land skal yde 1 pct. af bruttonationalproduktet i støtte til udviklingslandene, gav klart udtryk for, at de ikke følte nogen forpligtelse